

Wendy

Wendy – amerikai, 2020. Rendezte: **Benh Zeitlin**. Írta: **Benh** és **Eliza Zeitlin**. Kép: **Sturla Brandth Grøvlen**. Zene: **Dan Romer**. Szereplők: **Devin France** (Wendy), **Yashua Mack** (Peter), **Gage Naquin** (Douglas), **Gavin Naquin** (James), **Ahmad Cage** (Sweet Heavy). Gyártó: **TGS Entertainment / Journeyman Pictures**. Forgalmazó: **Mozinet Kft.** *Feliratos.* 111 perc.

Ben Zeitlin, *A messzi dél vadjai* rendezője nyolc év kihagyás után tért vissza, méghozzá egy Pán Péter parafrazissal, melynek főszereplője ezúttal a klasszikusból ismert kislány karakter: Wendy. Zeitlin nem volt egyszerű helyzetben, hiszen a sikeres bemutatkozó filmje után óriási várakozás előzte meg a másodikat, a kritikai fogadtatás pedig végül szinte kimerült a két mű egymáshoz való hasonlításában. Bár az író-rendező valóban megőrizte *A messzi dél vadjaira* jellemző stilisztikai megoldásokat, új filmje megérdemelni, hogy önálló alkotásként kezeljék.

Az évek óta dédelgetett projekt több szempontból is átértelmezi a Pán Péter történetet. A néző Wendy szemén keresztül tapasztalhatja meg a felnövéstől való félelem szorongató érzését, és Péter sem a megszokott, talpraesett kisfiú, aki utat mutat a gyerekeknek Sohaországban. A fiú karaktere feltűnően fiatalabb a hősnőnél, önféjűbb, gyermekibb, retteg a változástól, így a valódi döntéshelyzetek Wendy-re hárulnak, aki ügyesen mozog a gyermekek és a megöregedett, kiégett felnőttek világában is. Ráadásul a színészválasztás telitalált: míg a Wendy-t alakító Devin France kifinomultan hozza az egyszerre elbűvölő, érett és érzelmes *tomboy*-t, a Karib-szigetek-ről származó, Pétert alakító Yashua Mack inkább megzabolázhatatlannak tűnő, ösztönös östehetség.

Zeitlin rendkívül izgalmas, intenzív világot épít hősei köré, amelyben a fantasztikum keveredik a naturalisztikus ábrázolásmóddal, a mesevilág mögött felsejlik az Amerika déli államaira jellemző sze-

génység, és a perifériára szorult réteg kiszolgáltatottsága. Noha a filmből nem maradtak ki az ismert melodramatikus (itt-ott már klisének ható) elemek, ám ezek nem kerülnek túlsúlyba, így zavartalanul kirajzolódik a filmet valóban mozgó érzet: a felnövéstől, a szeretteink elvesztésétől, a változástól való bénító félelem. A *Wendy* világa sötét és ijesztő, a felnőttek visszatartóak, a gyerekek kiszámíthatatlanok, miközben a történet érzékenyen idézi a klasszikus hangulatát, elegánsan billegve a fantázia és a valóság dimenziója között.

JORDI LEILA

Csapdában

Shorta – dán, 2019. Rendezte és írta: **Frederik Louis Hviid** és **Anders Olholm**. Kép: **Jacob Moller**. Zene: **Martin Dirkov**. Szereplők: **Jacob Lohmann** (Andersen), **Simon Sears** (Jens), **Tarek Zayat** (Amos), **Issa Khattab** (Iza), **Arian Kashef** (Osman). Gyártó: **Toolbox Film**. Forgalmazó: **ADS Service.** *Feliratos.* 108 perc.

Arasszizmus és a rendőri túlkapások keltette amerikai lázongások és jogvédő civil mozgalmak tajtékzó hullámainak egyik szlogenjeként elhíresült „Nem kapok levegőt” Eric Garner utolsó mondata, mielőtt 2014-ben egy rendőri intézkedés közben életét veszítette. 2020-ban a rendőri brutalitás egy újabb életet követelt, George Floyd halála óriási tüntetéssorozatot indított, ami végigsöpört a világon. Anders Olholm és Frederik Louis Hviid rendezői debütálása, a *Csapdában* már nyitóképeben is ezekre az eseményekre reflektál: egy 19 éves muszlim fiút fojtogatnak, majd a tisztázatlan körülmények között őrizetbe vett bevándorló életveszélyes állapotban kerül kórházba a koppenhágai rendőrség kihallgatása után. Ebben a feszült helyzetben ugyanúgy zár össze a Dániában élő arab és a rendőri közösség.

A *Csapdában* két főszereplője – a jó és a rossz zsarú –, Mike Andersen és Jens Høyer napi járőrszolgálatra indulnak, amikor Svalegårdembe, a főként arabok által lakott paneldzsungelbe

keverednek. Amint meghallják a rádióban, hogy a kihallgatott fiú meghalt, rögtön elszabadulnak az indulatok. A két rendőr és autójuk hátsó ülésére lökött, frissen letartóztatott tizenéves Amos körül bezárul a gettó. A rendőrségen bosszút álló fiatalok csoportja üldözőbe veszi a két zsarut, akik Amos helyismeretére hagyatkozva próbálnak kijutni a lakótelepről. Hármójuk menekülési kísérlete közben kibontakozik a két rendőr közti feszültség: míg a rasszista Mike vállalja, hogy falaz az arab srácot félholtra verő kollégáinak, addig Jens elveinek engedelmesséve feljelenené társait – a muszlim bevándorlók elszigetelt világában töltött éjszaka azonban mindhármuk életét megváltoztatja. A feszes akciójelenetek mellett az erkölcsi helytállás ugyan a nagyobb tét, ám sajnos mindkettőt kioltja az atmoszférateremtés és feszültségfokozás kedvéért feláldozott hitelesség.

PAZÁR SAROLTA

A kivégzőosztag

The Assassins – amerikai, 2020. Rendezte és írta: **Ryan White**. Kép: **John Benam**. Zene: **Blake Neely**. Szereplők: **Siti Aisyah, Hadi Azmi, Anna Fified, Doan Thi Huong**. Gyártó: **Tripod Media / Greenwich Entertainment**. Forgalmazó: **magyarhangya. Feliratos**. 104 perc.

Az amerikai dokumentumfilm **Ames Ryan White** két csapásirányt követ az életművében: egyik oldalról ismert (*Serena, Ask Dr. Ruth*) és kevésbé ismert személyek (mint a *The Beatles* titkárnőjéről szóló *Good Ol' Freda*) portréira koncentrálnak, másik oldalról pedig konkrét, bonyolult jogi vagy bünyügyi esetek feltárására vállalkozik (*The Case Against 8* a meglegházasság kaliforniai legalizálási kávariájáról mesél, a *The Keepers* egy apáca meggyilkolásának fél évszázados ügyét eleveníti fel). Legújabb egészestés munkája, *A kivégzőosztag* az utóbbi oknyomozós vonalat folytatja,

és a regnáló észak-koreai diktátor féltestvére, **Kim Dzsong Nam** meggyilkolásának kémfilmeket megszégyenítő sztoriját mutatja be.

A híradásokból talán még derenghet, hogy 2017-ben a kuala lumpuri reptéren fényes nappal, a biztonsági kamerák kereszttüzeiben végezték ki **Kim Dzsong Il** legidősebb fiát, méghozzá nem is akármilyen módon: nem egy, hanem egymás után két fiatal ázsiai nő kent az arcára nagy műgonddal idegmérget.

White tudatában van annak, milyen erős az alapanyag, ezért egy csavaros thriller dramaturgiáját viszi végig nagy tehetséggel, kiélvezve a nézővel folytatott játékot. Az elején hidegvérű, profi gyilkosoknak beállított nők elmesélik a nehezen hihető beszervezésük és hosszú tréningjük hátterét, miközben családtagok, újságírók és védőügyvédek is hozzáteszik a maguk kapcsolódó információmorszáit. Végigkísérjük a halálbüntetést kilátásba helyező büntetőper folyamatát, és képet kapunk a háttérben zajló, feszült diplomáciai egyezkedésről is. White mozijának nagyon is valós, mégis *larger-than-life* története azoknak is teljességgel lebilincselő lesz, akiket hidegen hagy a nemzetközi kapcsolatok és a geopolitikai furmánykodás témája: *A kivégzőosztag* egyszerre mesél gyermeki naivitásról, könyörtelen titkosszolgálati manipulációról és a következmények nélküli tökéletes büntényről.

TESZÁR DÁVID

Godzilla Kong ellen

Godzilla vs. Kong – amerikai, 2021. Rendezte: **Adam Wingard**. Írta: **Eric Pearson** és **Max Borenstein**. Kép: **Ben Seresin**. Zene: **Junkie XL**. Szereplők: **Alexander Skarsgard** (Nathan), **Millie Bobby Brown** (Madison), **Rebecca Hall** (Ilene), **Brian Tyree Henry** (Bernie), **Shun Oguri** (Ren), **Eiza Gonzalez** (Mala). Gyártó: **Legendary Entertainment / Warner Bros**. Forgalmazó: **InterCom**. Szinkronizált. 113 perc.

Mióta kiderült, hogy a **Marvel** moziverzuma beindításával gyakorlatilag engedélyt kapott a pénznyomtatásra, a többi stúdió is megszállottan kutatja a hollywoodi Szent Grált, a saját, külön bejáratú franchise-t. A trónkövetelők közül egyelőre csak a **Legendary/Warner Bros.**-féle **MonsterVerse** maradt talpon, hála két régi, kipróbált szörny reaktiválásának. Az univerzum alapjait a **Godzilla** 2014-es *rebootja* fektette le, amelynek egyszersmind feledtetnie kellett a **Gojira**-mítoszt különös kegyetlenséggel meggyalázó 1998-as **Roland Emmerich**-verziót. **Gareth Edwards**

rendező a szörnyműfaj japán hagyományait az istenként láttatott lények mellett az emberi nézőpontot is bemutató **spielbergiánus** iskolával szintetizálta, és ezt a stratégiát követte a 2017-es *Kong: Koponya-sziget* is. A harmadik felvonás, a *Godzilla II – A szörnyek királya* alkotói viszont úgy érezték, hogy felesleges a továbbiakban dramaturgiával és feszültségépítéssel bíbelődni, bőven elég, ha az osztódással szaporodó kaijukat egymásnak eresztik.

Erre a koncepcióra épül az eposzi összecsapásokkal kecsgetető *Godzilla Kong ellen* is. **Adam Wingard** (*The Guest*) filmje sajnos abban is követi az elődök hagyományait, hogy képtelen akár csak minimálisan is érdekes humanoid karaktereket és konfliktusokat teremteni, és a cselekmény tele van abszurd, a szörnyuniverzum eddigi szabályaira és belső logikájára is fittyet hányó fordulatokkal. A film javára írandó ugyanakkor, hogy amit ígér, azt teljesíti, a két kultikus szörny többmenetes összecsapása hamisítatlan, neonban ázó látványpornó, bónuszként pedig **Gojira** klasszikus nemezise, **Mechagodzilla** is beugrik a buliba. A *Godzilla Kong ellen* tiszteli a zsáner hagyományait, a '98-as verzióval ellentétben a japán rajongók nem fogják kulturális merényletnek tekinteni, az utókor azonban inkább arról emlékszik majd rá, hogy ez volt az a film, amely az elsők közt bizonyította be, hogy lehet moziélet egy világjárvány után is.

BASKI SÁNDOR

